

JACHTING

VODNÍ ZÁCHRANÁŘSTVÍ

POTÁPĚNÍ

EKOLOGIE VOD

www.nova-vodni-revue.cz

ROČ. 12, Č. 4

CENA 69 Kč

dobrá voda

ČTVRTLETNÍK * ZIMA 2009

CHCETE SE STÁT
INSTRUKTOREM
POTÁPĚNÍ /2

JAK JSME SOUTĚŽILI
NA LEMBEH STRAIT/3

JARO NA SEVERNÍM
POLÁRNÍM
KRUHU /8

BALÍM
NA BALI /22

TAJEMSTVÍ
MUZEA /34

MILAN SUCHÁŇ

Dokončení z minulého čísla.

Milan se začátkem sedmdesátých let zúčastnil i trenérského kurzu v Olomouci, který tehdy vedl Vladimír Král z Karlových Varů. Kurz se mu dobře vryl do paměti, protože ještě dnes na něj rád vzpomíná. Bylo to období, kdy se šuranské a novozámecké družstvo zúčastňovalo krajských soutěží v plavání s ploutvemi, v rychlostním potápění a v plavání s kompasem pod vodou. Protože Milana přitahovaly ryby, zhotovil několik gumových a pneumatických harpun a v roce 1975 společně s Mikulášem Kodadou a Janem Podhorcem vyrazili do Gdyně na mezinárodní mistrovství Polska v lovu ryb pod vodou. Členové klubu se také na požádání Krátkého filmu Praha podíleli na dokumentární činnosti. Milan natočil krátké filmové záběry pod vodou ve státní rezervaci vodního ptactva a ryb Lion při Čičově. Podílel se i na smutnějších akcích, kdy šlo o hledání utonulých či pohřešovaných osob.

Pro vylepšení svého materiálního vybavení a získání finančních prostředků členové klubu prováděli i práce pod vodou. Pod Milanovým vedením byly v roce 1967 vytaženy zatopené elektromotory ve štěrkovišti v Komjatících, vyčištěna závlahová zařízení v Šuranech a v nejbližším okolí, betonovány sací šachty pod vodou na řece Dunaj pro JCP Štúrovo.

Jako každého velikého nadšence potápění i Milana lákalo moře. Milan vzpomíná na první zájezd k Jadranu do Jugoslávie, který v roce 1966 organizovaly závody J. Dimitrova Bratislava. Byl to pro něj velký potápěčský zážitek, když mohl lovit ryby a chobotnice. V následujících letech bylo potápění v moři pro Milana samozřejmostí. Díky možnosti získání výjezdní doložky a devizového

Milan ještě i dnes dokáže opravit automatiku, kterou kdysi vyrobil.

příslibu jezdil k Jadranu s rodinou téměř každý rok. V rámci podniku organizoval zájezdy do Bulharska k Černému moři. Zvláště jsme vzpomínali na potápění v roce 1970 u Nessebaru a u řeky Ropotamo. Tehdy v Bulharsku ještě žádné potápěčské základny neexistovaly. Proto jsme se na tento zájezd obzvláště dobře připravili. Kromě přístrojů jsme měli s sebou Milanem upravený kompresor AK 75 poháněný motorem zn. Timler, který se dal snadno přestavět na pohon nafukovacího katamaranu. Kompresor sice plnil láhve pouze na cca 80 barů, ale pro nás byl v té době u moře neocenitelným. Byli jsme mobilní a měli jsme stlačený vzduch, kdykoli jsme ho potřebovali. Dělal jsem celodenní vyjíždky podél pobřeží a hledali jsme nejkrásnější lokality pro potápění.

Byla to pro Milana překrásná léta strávená v potápěčském klubu mezi kamarády. Bohatá nejen na překrásné zážitky u vody i pod vodou, ale také na výrobu různého potápěčského vybavení, jako kompresorů, kompasů, nožů, svítilen, harpun, boxů na fotoaparát a blesk. Díky své technické zručnosti si zhotovil, co k potápění potřeboval. Vymyslel řadu pomůcek pro pracovní potápění, aby se snížilo riziko nehody, ke kterému při čištění závlahového potrubí mohlo dojít. Jak se říká, je to člověk, který má obě ruce pravé. Milan

Milan Sucháň (vlevo) a autor článku na potápěčské lodi, Egypt 2008.

52 let mezi štěrkovnami a mořem

Milan při čištění odpadové jímky, Komjatice 1977.

vedl klub po dobu 25 let, opouští jej až po roce 1989, po nástupu nové, mladší generace potápěčů.

Potápění v současnosti

Milan je již 15 let v důchodu a těší se dobrému zdraví. Díky tomu se stále aktivně věnuje potápění s přístrojem. Říká: „Mám doma vlastní dílnu vybavenou soustruhem a frézou a dobrou partu potápěčů ze Šuran a Nových Zámků. Pravidelně s ní jezdím i několikrát ročně k moři.“ A to nejen do Chorvatska, ale potápěl se i na Bali a loni v Egyptě. V minulosti, když jsme se mnohokrát společně potápěli, jsme si říkali, že jednou se ponoříme někde v tropických mořích, mezi korály a k vrakům lodí. Jako voják jsem do Chorvatska nemohl, na Kubu se nedostal zase Milan, a tak se náš společný sen, společné potápění, splnil až v roce 2008 v Rudém moři. Nejkrásnější zážitek Milan zažil při plavání a potápění s delfíny. Delfín k němu připlaval na dosah ruky a mohl s ním nejen plavat, ale přímo se ho i dotýkat. A kdy se naposledy potápěl v moři? Tak to bylo letos, kdy byl s kamarády na pobřeží Jadranu u Beogradu na Moru, poblíž brněnské potápěčské základny.

Co napsat na závěr? Milan uplynulých 52 let zasvětil potápění a parašutismu. Dokázal oba sporty skloubit tak, aby mu přinášely radost a potěšení. Byl instruktorem a trenérem potápění. V současnosti je držitelem oprávnění „Potápěč se dvěma hvězdami“ CMAS. Kolik hodin se napotápěl pod vodou, přesně neví. Ale odhaduje to na 2000–2500 hodin. Zato naprosto přesně ví, že má 836 seskoků padákem. Jeden sen se však Milanovi nesplnil. Seskočit z letadla jako parapotápeč, rovnou pod vodu s přístrojem. Ve Svazarmu byla taková činnost nemyslitelná a v armádě k tomu byly vytvořeny podmínky pouze u výsadkových jednotek.

Dušan Šuráni (dusan.surani@seznam.cz)
Fotografie z archivů autora a Milana Sucháně

Milan na vraku lodi Ghiannis D v Rudém moři.

